

Otázky pro paní ředitelku školy Mgr. Janu Prokopovou

Paní ředitelko, když vzpomínáte na základní školu, kterou třídu jste měla nejraději a případně proč?

Já jsem všeobecně chodila do školy ráda, takže bych neřekla, že jsem měla některý z ročníků nejraději.

Měla jsem štěstí jak na spolužáky, tak na učitele. Někteří z nich mě ovlivnili opravdu na celý život.

V osobnosti svého třídního na druhém stupni jsem se naučila nedat u lidí na první dojem – on byl totiž už trochu starší a budil dojem velmi přísného a někdy i trochu mrzutého člověka. Když jste ale dělali to, co jste dělat měli a co se od vás očekávalo, byl úžasný, měl velký smysl pro humor a kdo chtěl, mohl se toho od něho spoustu naučit.

Já osobně mohu říct, že to byl právě on, kdo mě přivedl k lásce k češtině a "zavinil" to, že jsem se stala učitelkou.

Máte "svoje" životní pravidlo, moudro, kterému věříte? Jaké rčení, přísloví, pořekadlo dáváte k dobru při různých situacích?

Přej a bude ti přáno – to je pravidlo, které vyznávám a ve které věřím. Nemám ráda, když si lidé závidí cokoli – přátele, lásku, úspěch, peníze... Na druhou stranu nevěřím tomu, že svět je vždycky ke každému úplně spravedlivý – v takových momentech si říkám, že by mělo platit "s úsměvem jde všechno líp" :-).

Kterou domácí práci děláte s oblibou?

Možná vás moje odpověď překvapí, ale domácí práce, která mě opravdu baví, není až tak prací domácí - moc ráda stříhám veškeré okrasné dřeviny na naší zahradě. A nemyslete si, je to dlouhatánský živý plot a spousta různých stromečků a keříků... Vždycky mě z toho bolí celé tělo (nezdá se to, ale je docela dřina). Když je hotovo, uvaříme si kávu, sedneme si a užíváme si to ve společnosti naší hnědé labradorky a všudypřítomného kocoura... Je to fajn relax a každému ho vřele doporučuji.

Vždycky se těšíme na Vaše hodiny hudební výchovy, krásně zpíváte a hraje na kytaru, zkrátka milujete hudbu a jste členkou kapely, takže nás zajímá, na jaký koncert byste určitě vyrazila, kterého zpěváka/zpěvačku nejraději posloucháte, když máte příležitost?

Tedy u nás ve škole se opravdu nic neutají :-)!

Musím prozradit, že na hodiny hudební výchovy se vždycky moc těším, protože je to příjemná změna po vší té "vážné" práci v ředitelně.

Já sama jsem srdcem folkař - mám ráda od Žalmana a spol. až po Boba Dylana a třeba i Johnnyho Cashe, nepohrdnu ale žádnou dobrou muzikou - rockem, popem i klasikou.

Čím Vám můžeme udělat největší radost? Uvedte prosím tři věci, aby se nám to pokud možno mohlo podařit.

Čím byste mi mohli udělat radost? Je spousta věcí, které by mě potěšily, a věřte nebo ne - nejsou vůbec drahé, a některé jsou dokonce zadarmo.

1. Když se potkáme, zkuste k pozdravu přidat aspoň střípek úsměvu - vám to neublíží a mě to potěší :-).

2. Mám ráda, když třída tzv. drží partu - podniká různé akce, drží při sobě, nežaluje jeden na druhého, je schopna připravit nějaké překvapení pro druhé...

Pokud jste taková parta a nacvičíte třeba na závěr školního roku nějaké vystoupení jako rozloučení před prázdninami, Vánoce apod., velmi mě potěší, když mě pozvete jako diváka.

Věřte, že si to užiju a ráda vám zatleskám:-).

3. Z hmotných věcí by mě potěšila kytička – drobných sněženek, konvalinek, fialek, mám ale taky ráda růže a frézie, které úžasně voní.

Co děláte nejraději, když máte více času?

Moc ráda cestuji a poznávám nová místa, lidi, kulturu, přírodu... A nemusí to být jenom v cizině. U nás je tolik pěkných míst, že není třeba jezdit ani moc daleko.

A když pomínu cestování, pak strašně ráda chodím na houby, ale ne proto, abych jich měla plný mrazák, baví mě to zvláštní lesní ticho v kombinaci s nejistotou, jestli tam na mě v mechu opravdu nějaká ta hnědá hlavička čeká... Vřele doporučuji všem, příjemně se u toho unavíte a navíc si vyčistíte hlavu.

Jaká událost Vás v poslední době nejvíce pobavila nebo překvapila?

Velice mě pobavila dcera mojí kamarádky, která teď v září nastoupila do první třídy a po dvou dnech doma prohlásila, že už to ve škole viděla, takže už to stačí a zítra už tam nepůjde a vrátí se do školky, protože tam na ni všichni čekají :-)!

Chodí tam samozřejmě pořád a je velice šikovná...

Jaký je Váš nejoblíbenější EMOTIKON?

Když jsem před pár lety začala vnímat užívání emotikonů, říkala jsem si, že tohle se mě nikdy týkat nebude. A vida – chyba lávky, už mě to taky pohltilo. Nejčastěji používám slzíčího vysmátého a smějícího se smajlíka se srdíčky místo očí. Když mě něco štve, pak někdy dojde i na smajlíka v podobě mračícího se rohatého čerta!

Je nějaký seriál, který doslova hltáte?

Mám ráda laskavý český humor, takže vás teď nepotěším názvem žádného současného moderního seriálu.

Miluji staré české seriály s vynikajícími hereckými výkony našich tehdejších předních herců – jsou to vašim rodičům jistě dobře známí Chalupáři a Taková normální rodinka. Znáám je téměř z paměti a o to raději se na ně čas od času znovu podívám.

Co ovšem – jak vy říkáte – doslova hltám, je Divadlo Járy Cimrmana. Pro to mám opravdu doslova nekritickou slabost, většinu her znám rovněž z paměti, některé hlášky z nich dávám ráda k lepšímu a busta Járy da Cimrmana zdobí i moji kancelář. Mám ji postavenou vedle busty druhého velikána, jehož názory a myšlenky jsou mi blízké – vedle J. A. Komenského.

Poslední film, který Vás rozesmál...

Budu jmenovat film, od jehož natočení uběhla už hezká řádka let, ale není to na něm znát - tedy aspoň pro mě. Kdykoli se na něj podívám, mám jistotu, že se budu výborně bavit. Nedávno ho opakovali v televizi a my jsme se zase jednou po dlouhé době dívali společně celá rodina (děti už jsou dospělé, takže společných chviliek není tolik) – nasmáli jsme se o to víc, že jsme ten zážitek vnímali společně. A který film to je? Česká klasika pánů Svěráka a Smoljaka "Marečku, podejte mi pero."

DĚKUJEME VÁM ZA ROZHOVOR.

Redakce Postřehu

MĚSTO x VESNICE

Milí POSTŘEHÁCI,

předpokládám, že v minulém školním roce jste si všimli, jak jsme mezi vás chodili a rozdávali **dotazník se šesti otázkami**. Konečně s tím můžeme do světa. Zeptali jsme se v každé třídě tří holek a tří kluků a potom deseti náhodně vybraných vyučujících. Všem děkujeme za spolupráci a čas, který nám věnovali.

Naše *dotazy se týkaly rozhodování – volby – mezi možnostmi života ve městě, nebo* usídlení se na venkově – **vesnici**.

Nedokážeme říci, co je lepší. Pro někoho je to vesnice, ale pro jiného zase město. Proto nás zajímalo, jak je tomu u nás ve škole.

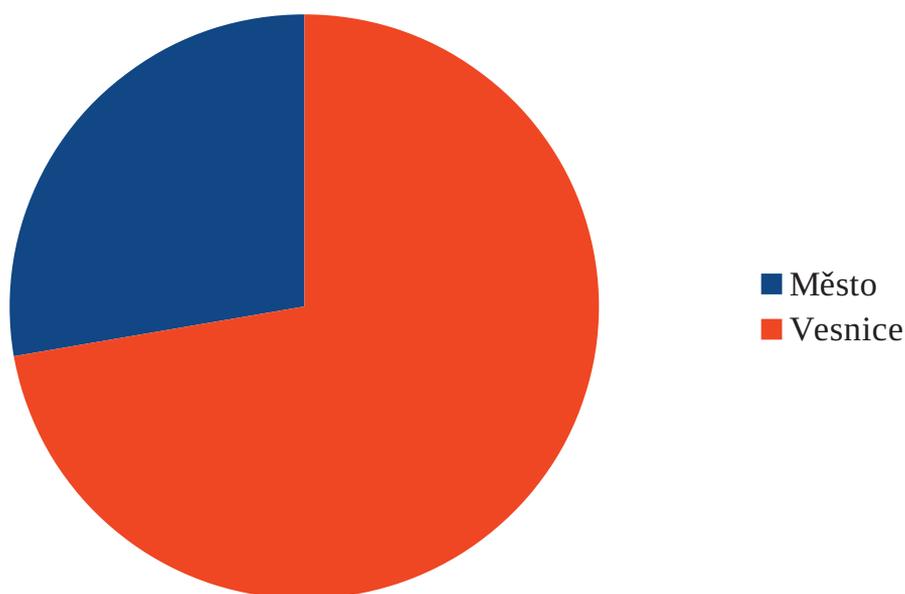
Na žádnou otázku neexistuje pravdivá odpověď, je to čistě na každém, jak se rozhodne, nebo co se mu jeví lepší a zajímavější.

Tak jdeme na to!

Pavel Liška, 8. C

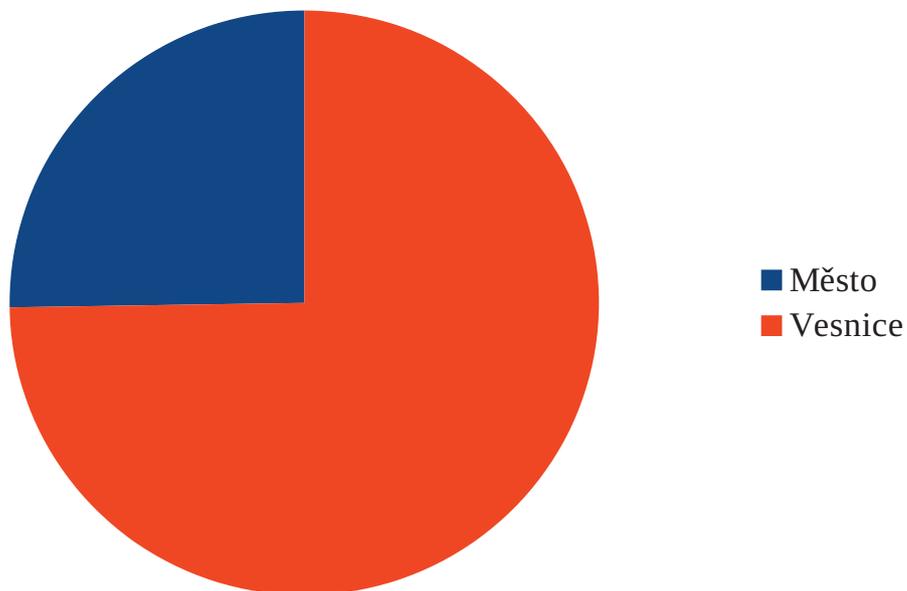
První otázka byla:

Kde si myslíš/myslíte, že jsou lidé šťastnější a spokojenější?

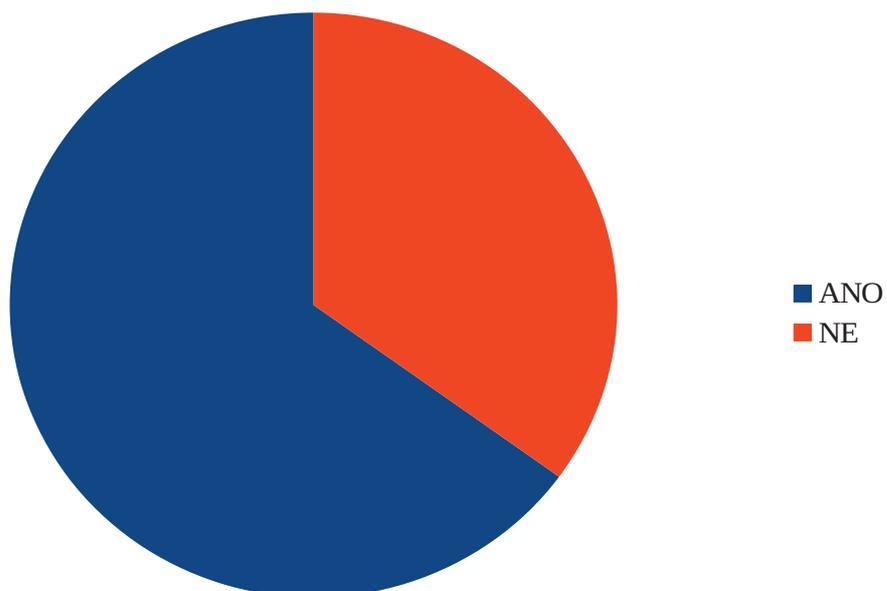
Druhý dotaz:

Kde se poctivěji třídí odpad?

U třetí otázky se chvíli pozastavíme.

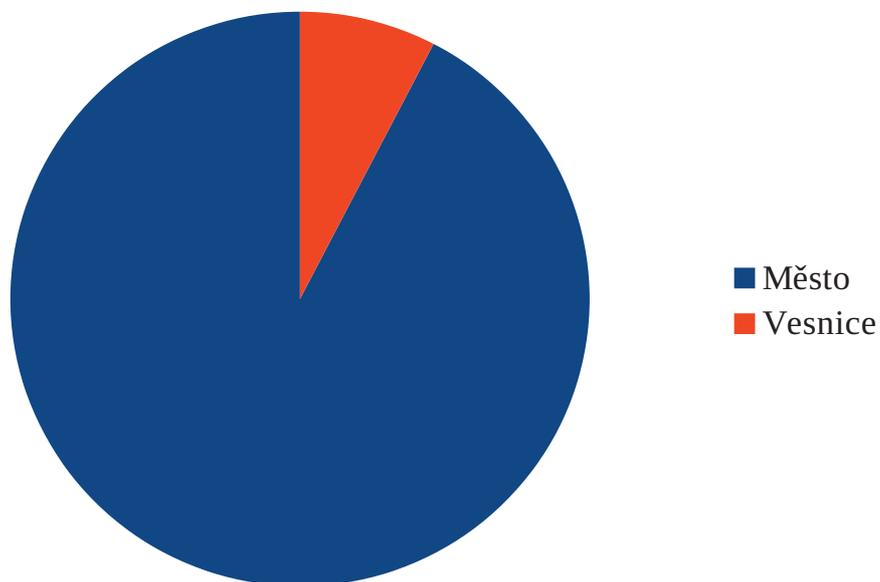
Zmizí za desítky let vesnice a nahradí je města a velkoměsta?

Podle nás ANO, protože doposud to tak bylo. Hodně měst a velkoměst vzniklo ze spojení dvou a více vesnic.

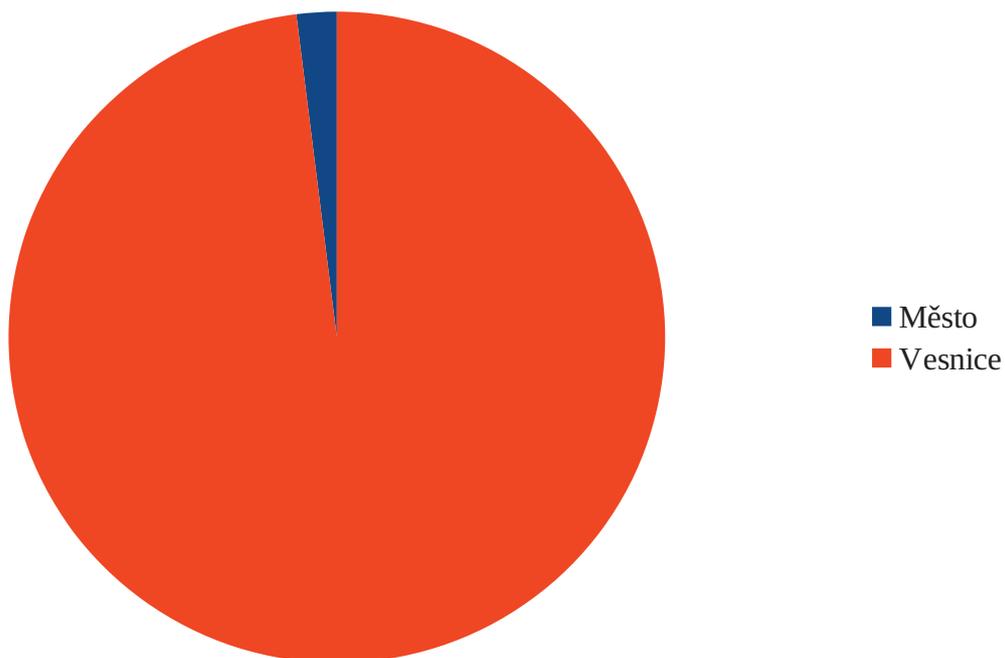
Čtvrtý dotaz:

Kde si myslíš/myslíte, že je více pracovních příležitostí?

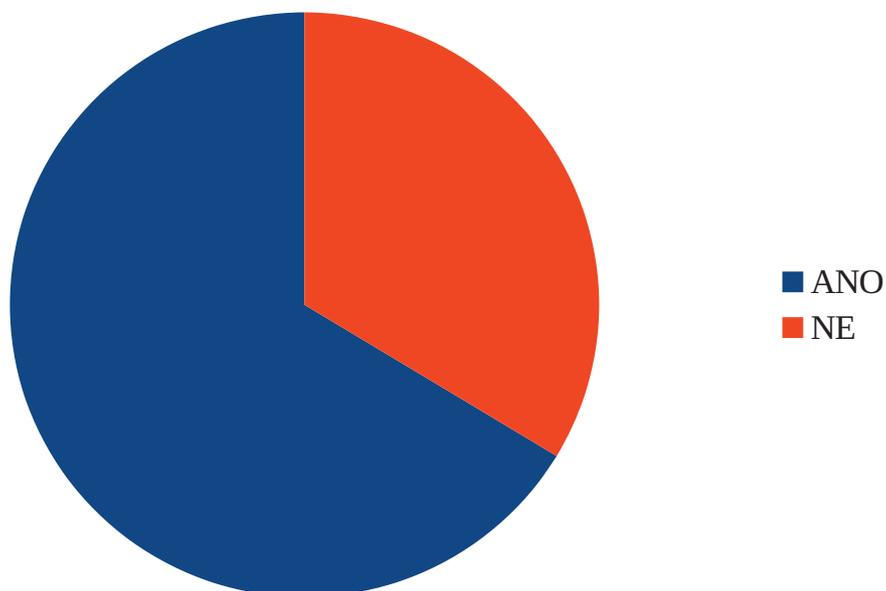
Pátá otázka:

Kde si myslíš/myslíte, že je lepší životní prostředí?

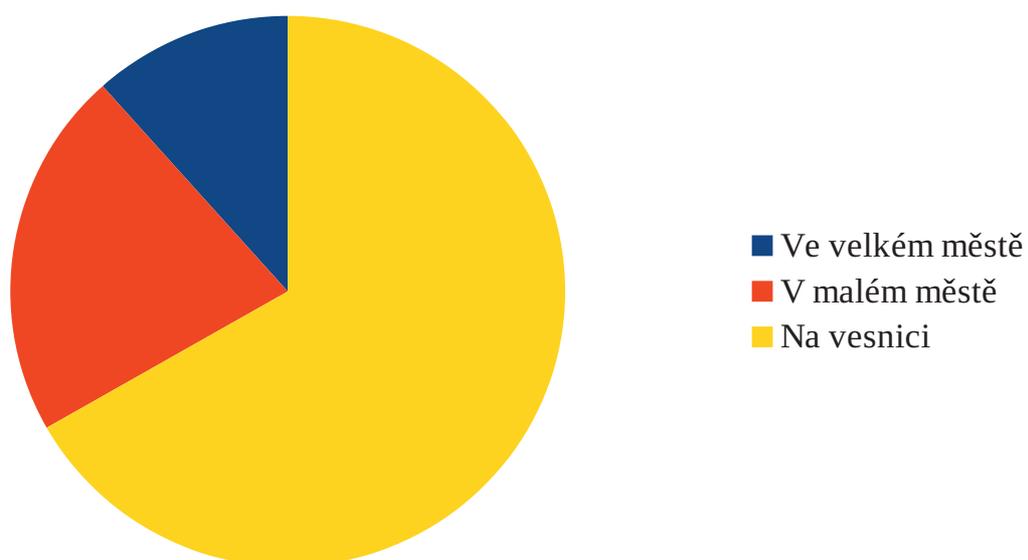

Šestá a zároveň poslední otázka:

Myslíš/Myslíte si, že je dobré bydlet ve městě a na víkendové pobyty se přestěhovat na vlastní chatu poblíž lesů a vody?

Trochu jsme zapátrali **na internetu** a podívali jsme se na **různé ankety**. Jedna nás docela i zaujala. Jde o anketu, ve které se její autoři zeptali 13 724 lidí na otázku: *Kde se podle vás žije lépe?* A jaký byl výsledek? Tady ho máte:-).

Je to pravda?

To už necháme na vás ...

Kráska noci

Jsem kráska s dlouhým temným závojem posázeným milionem diamantů. Když plášť ovinu kolem svého království, každý upadne do snění. O mém kouzle každý sní.

Však s úsvitem má vláda končí a ty se probouzíš do nového rána.

Jsem Noc.

Nám lidem je dost dobře známá, však pro některé z nás by nemusela existovat.

Ale ona tu s námi byla odjakživa. Jistě, dříve se jí lidé báli, protože nevěděli, co se skrývá v temných koutech jejího závoje.

Jistě i vy máte doma sourozence, který neusne bez světla noční lampičky. S věkem si uvědomujeme, jak důležitý je její úkol.

V noci můžeme dělat věci, které bychom jinak nemohli uskutečňovat; například pozorovat hvězdy, poslouchat koncerty cvrčků, jak hrají na housle, sledovat zvířata, která jinak ve dne nevidíme. Houkání sovy, tajemný let netopýrů, funění ježků a další ozvěny noci.

Pro mě je tento plášť kouzel možností, kdy si mé tělo může odpočinout a mysl se toulá krajinou klidu, odpočívá od reality a vydává se do dálek bez jakýchkoliv pravidel, do světa, kde můžu být tím, kým chci.

A co ty, jsi také spíš noční živočich, nebo se raději vyhříváš na sluníčku jako ještěrka?

Klára Košťálková, 8. C

Co o mně řeklo moje tričko, tužka, batoh, pes, kočka...

Odpovědi ze tříd 8. A, 8. C, 8. D

Tužka

Konečně píše nějaké informace, které využije.

Píšu hrozně.

Ostrouhej mě!

Proč nepíšeš? Vyschnu.

Když chceš, umíš i hezky psát.

Batoh

Je rád, že mě má.

Dávej si pozor, už začínám být těžší než ty!

Jsme si věrní.

Nemůže mě někdy vyprat?

Pes

Dávej mi jídlo každý den!

Bože, jsi to ty?

Kam zase jdeš?

Kočka

Proč mě zase tahá,
když chci
odpočívat?

Má mě asi ráda.
Vždycky mě podrbe.

Tričko

Nosí mě všude!

Jednou si vzal pod rukáv tahák.

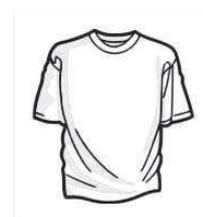
Je docela dost líný.

A když říkám dost, myslím tím dost.

V pátek už chci zůstat doma!

To mě nemůžeš srovnat!

Proč mě válíš po zemi?

VELKÉ malé věci

Malé věci jsou sice malé – například *knoflík, špendlík, guma, šroubek* a *spousta dalších mini věcíček* kolem nás, ale malé věci **můžou být velice užitečné**, protože spojují ty velké.

Třeba takový **hřebík** – drží dva velké trámy u sebe, nebo **matička** – může utáhnout **šroubek**, aby lépe držel velkou tyč, nebo třeba dopravní značku. **Malé kolečko v hodinkách** je součástí fungujícího strojeku.

Nejsou to jenom malé předměty – ale i **malé činy** – třeba to, co uděláme někomu jinému pro radost; kamarádovi koupíme zmrzlinu, nebo někomu s něčím pomůžeme...

Malých věcí, které můžeme konat pro radost, je hodně a tyto věci by se měly dělat, protože i (zdánlivé) maličkosti dokáží způsobit nemalou radost.

Malé věci mají velký význam.

T. K.

Pomluvy

Podle mého názoru se od pomlouvání očekává šíření informací „za zády“ někoho, kdo by o tom neměl vědět. Zpravidla se jedná o nelichotivé, upravené verze bez ověření pravdivosti a dotyčný/á by se pravděpodobně divil/a, co se o něm/ni říká. Ale on/ona se to většinou od jiného zdroje dozví a pak je problémna světě...

A jelikož jsou Češi velmi tvořiví, každý si rád přidá „něco“ navíc, aby pošta byla ještě zajímavější a šťavnatější.

Taková pomluva se častěji vyskytuje a šíří v dívčím kolektivu. Mužská část si (podle mě) vyřizuje a vysvětluje události a nařčení často *tzv. ručně*

Pomluva jde ruku v ruce se závidí.

Každý z nás to jistě známe, i když si to nechceme rnohdy přiznat.

Kdyby se každý člověk staral sám sebe a ne o věci, které se ho netýkají, bylo by na světě v tomto ohledu o dost lépe

Někteří lidé by se v takovém případě asi hodně nudili ;-).

Leona Galíčková, 8. C

V Ý Z V Y

Každý z nás zřejmě zažil výzvu – dobrou – občas i špatnou.

Co je to vůbec výzva?

Výzva vybízí k vykonávání určité činnosti.

Dnes je taky velmi módní používat slovo výzva ve smyslu amerického "challenge" pro označení nějakého těžkého úkolu nebo problému.

Myslím si, že je přede mnou určitě start a cíl.

Chci zhubnout, chci se naučit češtinu, chci si zlepšit známku z matiky, chci se posunout v basketu.

Pokud se chcete někam posunout, vytyčíte si cíl a začínáte z nějakého bodu. Vyběhnete z určité pozice startu, musíte mít *motivaci*, jelikož s ní se pracuje lépe. Třeba si zlepším známku z matiky, dostanu na konci roku nový mobil.

Hlavní je, abyste cíl pořád oddalovali. Např. cvičit s činkou 15 kg. Zpočátku to vypadá jako nemožný úkol, ale pak po těžké práci, když to zvládnete, dáte si novou metu. Uzvednu 25 kg? *A tak to posouváte dál a dál.*

Ta cesta za cílem není vždy lehká. S tím prostě nepočítejte... *Ale pokud to zvládnete, tak máte dobrý pocit, že jste si prošli těžkou klikatou cestou.*

A jaké jsou ty špatné výzvy?
Uvedu příklad.

„Hej Filipe, beztak že to nevyhodíš z okna. Se bojíš.“

Které výzvy nestojí opravdu za realizaci?

Mezi ty nejhorší patří zcela jistě ty zakázané – nelegální! Tedy činnosti, které by nikdo neměl dělat.

Michal Kratochvíl, 6.A

Sdílení radosti

Sdílet radost s někým druhým je velice krásná věc.

Tyto chvíle můžeme prožít s někým blízkým, stejně tak i s někým cizím.

Když jsem se ptal rodičů, jakou největší radost v životě spolu sdíleli, tak oba shodně řekli, že to bylo narození dítěte. Tedy mě!

Myslím si, že nejčastěji prožíváme tyto okamžiky se svými rodiči a kamarády.

Takové sdílení probíhá různými způsoby a za různých okolností. Osobně, po telefonu, na internetu. Dnes je to velmi moderní, ale také nebezpečný způsob komunikace.

Radost mohou mít lidé z krásné dovolené, nového auta a dalších věcí. U ostatních se může dostavit závist a nepěkná reakce z toho vyplývající. V tomto případě není o sdílení radosti řeč.

Společná radost působí blahodárně i na naše tělo. Máme dobrou náladu, usmíváme se a cítíme se dobře. O svoje prožitky se chceme podělit s ostatními. Mnohdy si ani neuvědomujeme, jak často s ostatními prožíváme radost.

Petr Buček, 8. C

Naděje

*Je lépe v mylné naději snít, před sebou čirou temnotu, nežli budoucnost odhaliti,
strašlivou poznati jistotu.*

Karel Jaromír Erben

Jde snad jen o obyčejné slovo v milionu dalších?

Slova mají svoji váhu a sílu, dovedou potěšit, povzbudit, stejně tak rozesmutnit a ublížit.

Co když naděje je jenom pocit, žádné kouzlo, kterému chceme věřit.

Jde-li jen o naše přání a představy, jakou roli hraje naděje v našem životě?

Většinou se ohlížíme po naději v době, kdy se nám nedaří, plány nevycházejí a je nám úzko. Věříme

a upínáme se k něčemu, co je světýlkem v dálce našeho přání.

Co ale dělají lidé, kteří umírají na hlad, na nevléčitelné nemoci, žijí na ulici. Kde je naděje dětí bez domova a rodičů? Proč se neobjeví... Vždyť na naději čeká každý, když ji potřebuje.

Dříve jsem se řídila okřídlenou větou o tom, že naděje umírá poslední. Postupem času věřím spíše tomu, že naději potřebujeme nejvíc, až když nám žádná nezbyla.

Jsem přesvědčena, že naděje nikdy nezmizí. V každém z nás žije. Je třeba v ni věřit nejen v tužbách, ale i v lidech a různých okamžicích.

Takže až příště budete mít pocit, že zmizela nebo že vás nechala na holičkách, možná stačí otevřít oči...

:-)

Cesty za poznáním a dobrodružstvím s Dominikou Prokopovou

Miluji **cestování**. Očekávám nové zážitky a je úžasné prožívat nové věci, poučit se, srovnávat a všeho si vážit.

V *Americě* jsem byla již několikrát, protože táta má dům na *Floridě*.

Letěli jsme z Prahy do Frankfurtu asi tak hodinu a po tříhodinovém čekání na letišti nás ještě čekal dlouhý desetihodinový let.

Do *Tampy* jsme dorazili ještě ten večer dost unaveni.

Zažijete časový posun a jste v noci vzhůru.

V *Tampě* bylo špatné počasí, ale dočkali jsme se. Chodili jsme k moři nebo si užívali bazénu.

Za velký zážitek považuji mimo jiné to, že jsem mohla vidět obrovskou továrnu, kde se vyrábí džus *Tropicána*, který se vyváží do celého světa.

Bezva pocit se dostaví, když vyzkoušíte mluvit anglicky!

Výlet do *Key West*, nejjižnější části *Floridy*, která je vzdálená přesně devadesát mil od *Kuby*, byl dvoudenní. Spali jsme v hotelu a bylo to super.

V *Key Westu* se v restauracích nabízejí krokodýli. V této oblasti je jich tam všude plno. Jejich maso chutná podobně jako naše kuřecí.

Několik aligátorů jsme viděli po cestě domů i u silnice.

Výlet jsem si opravdu užila, cesta domů byla v pohodě.

Dominika Prokopová, 8. C

Dospělost začíná, když...

Všechno začne nejdříve narozením.

Do dospělosti pochopitelně musíme dozrát. Být dítětem vás nikdo neučí. Žádná příprava neprobíhá a my se máme dobře díky okolní péči.

Posuňme se proto v čase.

Dveře k dospělosti jsou již pootevřeny, objevují se neshody různého druhu třeba s rodiči, nechutenství k povinnostem a skloňuje se všude slovo puberta.

Moje okolí mi ukazuje, že se se mnou něco děje. Začíná mě více zaměstnávat, očekává se ode mě spolehlivost v různých oblastech, číhá na mě kontrola v podobě odůvodňování různých „přešlapů“. Jedná se o období, kdy mě už nenazývají dítětem, ale ani dospělým.

Něco mě ale vrtá v hlavě. Proč by se dospělý nemohl chovat jako dítě?

Ano, má spoustu povinností, ať už se jedná o problémy v práci nebo doma. Asi nemá čas hrát si. Bylo by to divné. Lidé by se otáčeli a říkali si, že je to blázen. Ale proč?

Proč by dospělý nemohl být na chvíli dítětem? Slýchávám od starších lidí, jak by se do svého dětství s radostí vrátili.

Každý má podle mě v sobě kus dítěte. Kousek něčeho, co nazýváme nejšťastnějším obdobím našeho života.

Lidé zapomínají na své vnitřní dítě. Nechají se topit starostmi a zapomenou na to nejdůležitější. Na pocit, který jsme zažívali každý den. Pocit štěstí. Každý chce být přece šťastný.

Dospělá si rozhodně ještě nepřipadám. Pořád jsem spíše dítě, které má ono štěstí na dosah ruky. Zatím jsem zažila jen jeden moment, kdy jsem si na zlomek vteřiny připadala dospěle. Byl to okamžik, kdy mě jedno malé dítě pozdravilo slovy DOBRÝ DEN.

Takže kdy?

Dospělost začíná, když se rozhodneme, že dospělým už chceme být.

DOSPĚLOST

69%

... čekejte prosím

MIMO ZEM ŠŤANŮM

*Kdokoli, vy tam nahoře,
slyším o vás, ale nikde vás nevidím.
Vyhlížím vás přes oceány a přes moře
a v noci si ztraceně baterkou svítím.*

*Snažím se k vám vzlétnout co nejvýš,
dlouhé noční projížďky.*

Nezdá se ti to? Co když spíš?

*Očima vítám tři světýlka,
vidět je ... možná prý iluze.
Myslíš si ... snad šance malinká.*

Zbývá mi jen dívat se – dlouze.

*Chci vás potkat ... hrozně moc,
je k setkání vhodná pouze noc?*

*Potkat se někdy
snad jen v hrách,
honí se v mých představách ...*

*Nedočkavost trhá vlasy,
pošlete nám na Zem vzkazy.
Nejsem magor, možná blázen,
posedlý jsem vaším vzkazem.*

*Věřím v signál budoucí,
čekám – stav můj horoucí.*

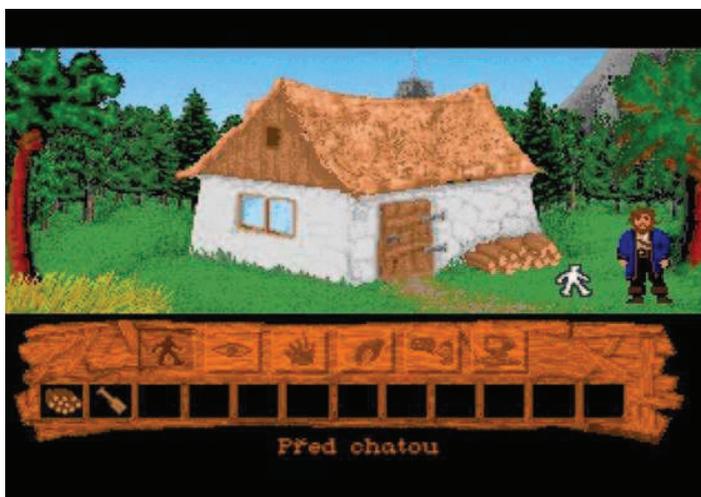
VÝVOJ ČESKÝCH HER

Většina si pod slovy **první česká hra** určitě nevybaví **Poklad**. Tato hra totiž vyšla již v roce 1984 a v současnosti se na ni bohužel tak trochu pozapomnělo. Z hlediska žánru se jedná o **textovou hru**, ten je však známý už jen hrstce hráčů. "Textovky" byly v minulosti něco takového, jako je v dnešní době RPG (hra na hrdinu).

Za první českou hru je často považován **Vlak** z roku 1993, šlo ještě o DOSovou záležitost.

Období **point and click adventur** dominují hry **Tajemství oslího ostrova** (1994, parodie na Monkey Island od LucasArts) a **Polda** (1998 – 2014, celkem 6 dílů, hlavního hrdinu Pankráce dabuje herec Luděk Sobota).

Přišel čas na inovaci a zlaté české ručičky se rozhodli konat. Důležitá byla změna žánru, se kterou přišlo studio *Illusion Softworks* (známí spíše jako *2Kczech*) a studio *Napoleon Games*.

V roce 1998 Napoleon Games vydalo dnes již nezapomenutelnou klasiku **Brány Skeldalu**. Illusion Softworks neváhali a o rok později vydávají "dědečka taktických vojenských stříleček" **Hidden and Dangerous**.

V roce 2001 vstoupil do povědomí hráčů název *Bohemia Interactive* (série **Operation Flashpoint**, **Arma**, **DayZ**). Jde o velice zdatné vývojáře žánru *taktických vojenských stříleček*; mají na svědomí 16 her a 2 jsou pořád ve vývoji, na tvorbě se podílí asi 300 lidí. Je to největší české herní studio.

Mafia vtrhla do obchodů 29. srpna 2002. Na dabingu této hry se podílela řada známých herců (Marek Vašut, Petr Rychlý, Luděk Čtvrtlík či Bohdan Tůma – Eric Cartman ze South Parku). Příběh byl inspirován filmovou klasikou sedmdesátých let *Kmotr*.

Děj je situován do 30. let 20. století. Hlavní hrdina Thomas Angelo je obyčejný taxikář, který byl ve špatný čas na špatném místě. Od toho okamžiku se z něj stal právoplatný člen mafiánské rodiny Dona Salieriho. Hráč zažije zrady, zvraty a pomsty.

Vývoj druhého dílu byl komplikovaný. Dvojka měla mít více konců, více zvrátů, mnoho věcí mělo oživit město. To se ale nakonec nestalo.

Mafia II se odehrává v 50. letech 20. století. Dabingu se tentokrát zhostili Martin Trnavský, Vlastimil Zavřel nebo Jan Šťastný. Hlavní postava, Vito Scaletta, přistěhovalec ze Sicílie, neměl dobrý život do chvíle, než potkal nejlepšího kamaráda Joa. Ten mu zařídil místo mezi mafiány v New Yorku.

Podle mě by měl každý Čech a každá Češka Mafii určitě alespoň jednou vyzkoušet.

Češi jsou velmi nadaní na tvorbu *adventur*, což nejednou dokázali. V této oblasti tu působí několik studií, například *Amanita Design* (tvůrci her *Botanicula*, *Machinarium* nebo *Samorost*), *Future Games* (tvůrci série *Posel smrti*, mimochodem velmi atmosférické adventury).

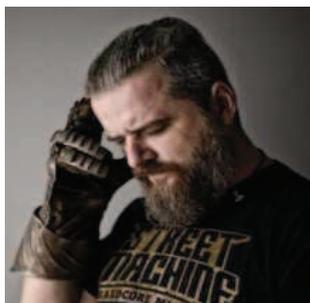

Studio *Fiolasoft* pod vedením Filipa Krauchera (známý spíše jako Fiola) roku 2010 představilo *Pacina*. Pacin se dá stáhnout na oficiálním webu Fiolasoftu.

Důvod, proč je toto studio významné, je hra **Blackhole**, která připravila o herní výbavu i vlastní hlasivky nejednoho hráče.

BlackHole je považováno za nejtěžší hru vyrobenou u nás a já můžu jen souhlasit.

13. února 2018 přichází Daniel Vávra (Mafia) s novou hrou **Kingdom come deliverance** (realistický středověk za dob Václava IV. a Zikmunda Lucemburského). Hra se dočkala dobrých hodnocení.

Příběh se točí kolem kovářova syna Jindřicha, který se postupně dostává na vrchol.

Na závěr ještě pár titulů, které nebyly zmíněny výše:

Factorio, Bulánci, Vietcong, Horké léto, Original War, Chameleon run, Euro Truck Simulator, Dead trigger, Dex, Mothergunship, Mashinky, Planet nomads nebo **Space Engineers**.

Zavřít dveře někdy bolí

Život je vlastně o zavírání dveří.

Zavírání čehokoliv – snů, povinností, ledniček, ptáčků... Jdeme po dlouhé cestě, někdy se klikatí, někdy je rovná a jindy zase plná překážek, plná dveří. A my po ní jdeme, abychom to všechno překonali, užili si překvapení a laskonky, které nám naše cesta připravila; jdeme po ní, abychom zjistili, kdo jsme.

Poté půjdeme zase dál, odbočíme doleva, doprava, zamíříme rovně, probrodíme se bahnem negativity a zase půjdeme dál.

Na mě teď jedno zavření dveří taky čeká. A blíží se rychleji, než bych chtěla. Když jsem byla v první třídě, přála jsem si vědět, jaké to je být tím „deváťákem“.

Zajímalo mě, o čem se takový člověk baví s kamarády, kolik toho musí vědět, kolik se toho musí učit, aby věděl ještě víc. A teď, když už to vlastně všechno vím, protože už tím člověkem jsem, chci být zase v první třídě a nevědět nic. Nevědět, jak těžké je se naučit na písemku z fyziky, nevědět, jaký stres máte den před velkou zkouškou, nevědět, jaké to je se rozloučit s lidmi, které znáte více než deset let a nevědět, jak je smutné zavřít dveře základní školy s pocitem, že teď to bude všechno jiné. Jiní spolužáci, jiné prostředí, jiní učitelé. A vy zase musíte začít od začátku. I když to nemůžu zastavit a nijak ovlivnit, přesto nechci, aby tohle všechno skončilo. Nechci začínat od začátku. Chci, aby se nic neměnilo, abychom byli všichni spolu. Celá naše třída mi uvízla v srdci, tak hluboko a takovém místě, o kterém jsem si myslela, že navždy zůstane prázdné, že se nikdy ničím nezaplní.

Pořád si budu pamatovat naše třídní fórky a nesmyslné hádky. A i když tohle všechno končí, něco tu zůstane, něco v nás zůstane. Třeba naše příběhy vyryté do školních lavic.

Poslední dobou ze všech stran slyším stále tu stejnou větu, že mi bude toto chybět. Ale zatím jsme ty dveře ještě nezabouchli. Ale až přijde ten čas, nebudeme na to sami.

Ale není to nic výjimečného. Nic výjimečného pro svět, pro přírodu, pro ostatní osoby na náměstí. Ale pro nás to výjimečné je. Tento okamžik bude možná trochu bolet, mrzet, dojímat.

Ale tak už to prostě chodí. Něco musí skončit, aby začalo něco nového. Něco krásného musí skončit, aby začalo třeba ještě něco mnohem krásnějšího. Kdo ví, jak to bude a jak to všechno dopadne.

Ale někdy zavíráme dveře, protože se bojíme. Zavíráme dveře, protože chceme ukončit nějakou etapu v našem životě. Zavíráme dveře, protože musíme. Zavíráme dveře, protože nám asi nic jiného nezbude. Ale ty naše můžeme jen přivřít, přivřít je tak, abychom se mohli jednou vrátit. I tu bolest bychom měli správně procítit, někdy totiž budeme zavírat dveře, protože musíme, a jindy, protože bychom měli.

M. K.

Máte silnou vůli a snahu dosáhnout cíl?

Každý z nás občas prožívá dny, že by je zabalil do balíčku a poslal pryč. A tady nastupuje **vůle**.

Vůle vydržet a setrvat v činnosti, kterou jsme začali.

Samozřejmě se může stát, že ve snaze dosáhnout vysněný cíl, nám chybí **energie**. Trápíme se tím, umdléváme a obáváme se, že je to nad naše možnosti.

Jistě znáte text písně *Když nemůžeš, tak přidej* od Mirai:

***Když nemůžeš, přidej víc,
zakřič prostě z plných plic,
že slovo nejde – neexistuje,
slovo nejde – neexistuje.
Když nemůžeš, přidej víc,
zakřič prostě z plných plic,
že to dáš, na to máš,
že to dáš.***

Já sám mám docela malé **sebevědomí**, ale když se snažím a zatnu zuby, tak to zvládám a dávám.

Chci vám všem, kteří můj názor právě čtete, sdělit, že vlastní pevnou vůlí člověk mnohé zvládne. Ostatně důkazem jsou silní lidé okolo nás a to v různých oblastech člověčího snažení.

Nesmíme mít zavřené oči, brečet v rohu a tvrdit, že život je jenom těžký.

Ano, je těžký, ale musíme si ho vážit a **zabojovat**.

Michael Pospíšil zdraví všechny čtenáře a vzpomíná :-)